

Βόλος 22 Αύγουστος 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΑΛΩΝΗΣ »
(ένα θαλασσινό μπάνιο με «πολλές» προεκτάσεις)

Καλός μου φίλος ο Θανάσης Γαλώνης, πριν χρόνια τον γνώρισα στα Καμένα Βούρλα, πρώην Ανώτερος Υπάλληλος της Νομαρχίας Στερεάς Ελλάδος (Λαμία) και στα Καμένα Βούρλα μέναμε στην ίδια τριώροφη οικοδομή εκείνος στον δεύτερο και εγώ στον τρίτο όροφο. Με τις γυναίκες μας μαζί πηγαίναμε για το θαλασσινό μας μπάνιο και σχεδόν, τις περισσότερες μέρες της εβδομάδος, πάλι μαζί τρώγαμε πότε στο ένα και πότε στο άλλο σπίτι ή και στα ταβερνάκια της περιοχής.

Σερ.Αθανασίου

Απεριόριστη η εκατέρωθεν εμπιστοσύνη μας και επειδή εκείνο το ζευγάρι μόνιμα έμεινε στη Λαμία και εγώ στο Βόλο, για το σπίτι μας των Καμένων Βούρλων, στο Θανάση, είχα δώσει αντίγραφα κλειδιών για να το προσέχει περισσότερο μια που πιο συχνά, εν αντιθέσει με μένα, βρισκόταν εκεί.

Κάποιο καλοκαιρινό πρωινό δέχτηκα ένα του τηλεφώνημα.

Σεραφείμ καλημέρα ,είστε καλά?

-Ναι Θανάση καλά είμαστε αλλά εσένα σε ακούω θορυβημένο, τι σου συμβαίνει.

-Εμένα ως Θανάση και στην υγεία μου τίποτα στην οικοδομή όμως των Καμένων Βούρλων, πολλά συνέβησαν, δυο- τρία διαμερίσματα του πρώτου ορόφου, οι διαρρήκτες, τα έκαναν « καλοκαιρινά».

Έσπασαν πόρτες, πήραν τηλεοράσεις, κουζίνες ,έπιπλα και άντε τώρα να τους βρεις.

-Η Αστυνομία ήρθε ?

-Ήρθε και ακόμη μέσα είναι.

-Τους δικούς μας χώρους πως τους βρήκες?

- Κλειδωμένους και χωρίς προβλήματα.

-Θανάση μη φύγεις για Λαμία και έρχομαι και εγώ στα Καμένα.

-Σε περιμένω.

Τον ευχαρίστησα και ύστερα από δυο περίπου ώρες, με τη σύζυγό μου, βρισκόμαστε κοντά τους.

Θανάσης και Παγώνα(σύζυγός του) χάρηκαν που μας είδαν και αφού ξεκουραστήκαμε σιγά, σιγά με τα πόδια, κατεβήκαμε στην παραλία για μπάνιο.

Τη χαρά που έκανε ο Θανάσης, που εκεί είδε ένα του φίλο, δεν περιγράφεται. Είπαν και τι δεν είπαν, με φώναξε και με συνέστησε στο φίλο του που ήταν πρώην Νομάρχης της Στερεάς Ελλάδος (τότε που υπηρετούσε και ο Θανάσης στη Νομαρχία) και μετά το μπάνιο, με τις γυναίκες μας, βρεθήκαμε σε μια ψαροταβέρνα.

Κόσμος πολύς στο κέντρο και ο υπαίθριος περιποιημένος χώρος μοσχοβολούσε από ψάρια ή χταπόδια που ψηνόντουσαν μέσα στην κουζίνα ενώ αυτά τα θαλασσινά καταριόντουσαν την ώρα και τη στιγμή που στο δικό τους πέρασμα βρέθηκαν εμπόδια ψαράδων ενώ και εδώ, κάτω από τον ίσκιο των πανέμορφων μουριών, κάποιοι αχόρταγοι και λαίμαργοι οισοφάγοι ευφραίνονταν, καταβροχθίζοντάς τα.

Έχουν, δυστυχώς, και αυτά τα θαλασσινά ζωντανά την ίδια μοίρα που έχουν εκατομμύρια αρνάκια, ιδιαίτερα το Άγιο Πάσχα, που και εκείνα, σε αυλές σπιτιών ή σε φούρνους ψήνονται με χαρούμενα τραγούδια ενώ εκείνα πριν φτάσουν στις σούβλες αν το μπορούσαν να φωνάξουν το τι θα μας έλεγαν, γι' αυτή μας την απάνθρωπη πράξη, δεν είναι δυνατόν να το φανταστεί ανθρώπινος νους!.

Λίγη ώρα βρισκόμαστε στην ταβέρνα και από το βάθος του υπαίθριου χώρου έφευγε κάποιο ζευγάρι το οποίο περνώντας μπροστά από το δικό μας τραπέζι σταμάτησε και :

-Κύριε Νομάρχα ,τι κάνετε?

-Κοιτάζοντας προς το μέρος του κυρίου πουμίλαγε στον Νομάρχη, χαρούμενη όλη η παρέα σηκώθηκε για να χαιρετίσει το ζευγάρι με το οποίο είπαν ένα σωρό αστεία και σοβαρά και φεύγοντας εκείνο κάθισαν ξανά στο τραπέζι μας στο οποίο περίμεναν τα γεμάτα μοσχοβολιά ψημένα ψάρια που εν τω μεταξύ είχαν έρθει μπροστά μας και ίσως, από τις μεγάλες πιατέλες που αραδιασμένα βρισκόντουσαν, μας έστελναν και τις κατάρες τους ίνα κάποιο από

τα αγκάθια τους σταθεί στον οισοφάγο μας για να νιώσουμε και εμείς τον ίδιο πόνο που και εκείνα ένοιωθαν όταν πιάνονταν στο αγκίστρι του επαγγελματία ή ερασιτέχνη ψαρά.

Και εκεί που τρώγαμε και προσέχαμε να μη σταθούν αγκάθια στους οισοφάγους μας ο Θανάσης, χωρίς κανένα λόγο, άρχισε να γελά και ο Νομάρχης περίεργα του λέει.

-Τι γελάς ρε.

- Θυμάμαι το τι έγινε στην Αγία Μαρίνα μεταξύ Εισαγγελέα και «Βούβαλου», γι' αυτό γελάω.

Στην απάντηση του Θανάση, όλοι τους γέλασαν πλην εμού και της συζύγου μου και τούτο γιατί δεν γνωρίζαμε την αιτία του γέλιου.

Δεν γνωρίζαμε τι έγινε στην Αγία Μαρίνα, μάθαμε όμως ότι ο κύριος που καλημέρισε τον Νομάρχη ήταν ο άλλοτε Εισαγγελέας Πρωτοδικών Λαμίας.

Φάγαμε τον αγλέορα χωρίς να καρφωθεί κανένα αγκάθι στον οισοφάγο μας, ο Νομάρχης με χαρά στο τέλος πλήρωσε τη «νύφη» μην αφήνοντας το Θανάση και μένα να βάλουμε το χέρι στην τσέπη μας και εμείς άλλο που δε θέλαμε, προκειμένου να γλυτώσουμε και κανένα «δάγκωμα».

Αυτό δεν συμβαίνει πολλές φορές σε παρέες φίλων στις τσέπες των οποίων κρύβονται καβούρια με κάτι πελώριες δαγκάνες και εκείνοι που ίσως καταβροχθίζουν τα περισσότερα στο τέλος το χέρι τους δεν μπαίνει στις τσέπες τους γιατί φοβούνται τα καβούρια που σκόπιμα έχουν τοποθετήσει σε αυτές.

Χαιρετηθήκαμε με τον τέως νομάρχη, τον ευχαριστήσαμε για το τραπέζι και εκείνος με τη σύζυγό του τράβηξε για το ξενοδοχείο του ενώ εμείς (Θανάσης και εγώ με τις γυναίκες μας) περπατώντας πήγαμε στο σπίτι μας και αφού ξεκουραστήκαμε λίγο με το σούρουπο συγκεντρωθήκαμε στη βεράντα του φίλου μου για να περάσουμε τη βραδιά μας.

Με έτρωγε η χωροφυλακίστικη περιέργεια και ήθελα να μάθω γιατί γελούσαν στην ψαροταβέρνα, μόλις είδαν τον Εισαγγελέα.

-Θανάση μπορώ να σε ρωτήσω κάτι.

-Ναι, αμέ.

Τι ήταν εκείνο που συνέβη στην Αγία Μαρίνα με τον Εισαγγελέα και το « Βούβαλο» και γελούσατε με τον Νομάρχη?

-Άρχισε τα γέλια και μου λέει: Θα σου το πω να γελάσεις.

Και μου είπε την ιστορία και εγώ τη μεταφέρω εδώ, φίλοι αναγνώστες, για να γελάσετε λίγο και εσείς.

Παρακολουθείστε με.

Στη Λαμία κάποιο καλοκαίρι ο φίλος μου Θανάσης με τον πολιτικό του προϊστάμενο και τα μέλη των οικογενειών τους μια Κυριακή πρωί πήγαν για μπάνιο στην Αγία Μαρίνα της Στυλίδας.

Εκεί συνάντησαν τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Λαμίας που ήταν και φίλος του Νομάρχη με τον Διοικητή Χωροφυλακής Λαμίας και όλοι μαζί ρίχτηκαν στην όμορφη θάλασσα για να δροσιστούν..

Πολύς ο κόσμος γιατί τότε και το ΚΤΕΛ Λαμίας, όπως μου έλεγε ο Θανάσης, με συνεχή έκτακτα δρομολόγια κουβάλαγε κόσμο στη θάλασσα.

Άγνωστοι μέσα σε αγνώστους τα τέσσερα ζευγάρια με τα παιδιά τους χωρίς τυμπανοκρουσίες στο ποιοι είναι μπερδεύτηκαν με τους λουόμενους και χαιρόντουσαν το μπάνιο τους.

Πολλά παιδάκια και με επίβλεψη των μανάδων τους φορώντας στα χεράκια τους κάτι φουσκωμένα μπαλόνια χοροπηδούσαν μέσα στο νερό και η ατμόσφαιρα είχε γίνει πολύ χαρούμενη ανάμεσα σε τόσες μικρές υπάρξεις.

Μαμά ακούγεται μια χονδρή φωνή ενός μπόμπιρα, που το πάχος του υπερέβαινε κατά πολύ την ηλικία του το δε κεφάλι του, όπως μου έλεγε ο Θανάσης, έμοιαζε σαν ένα μεγάλο καρπούζι οι δε πλάτες του ήταν πλάτες Καρπόζηλου.

-Τι είναι αγόρι μου, τι είναι Άγγελέ μου, καρδούλα μου χρυσή, φως των ματιών μου, τι θέλεις παιδάκι μου, ακούγεται η φωνή της μάνας του που ήταν δίπλα του και που έμοιαζε με φάλαινα ή ιπποπόταμο, λόγια επίσης του Θανάση.

-Θέλου να κατρίσου.

-Κατούρα αγόρι μου, κατούρα ψυχή μου,

Η παρέα του Θανάση κοιτάχτηκε αλλά δεν είπε τίποτε. Άλλωστε μικρό παιδάκι ήταν, τσίσα του ήθελε και ζητούσε την άδεια της μάνας του

ενώ οι μεγάλοι σιωπηλά, μέσα στη θάλασσα, απολαμβάνουν αυτή την ανακούφιση.

-Μαμά, φωνάζει πάλι ο μικρός που με τα παιχνίδια του μέσα στο νερό βρισκόταν κοντά στον Εισαγγελέα.

-Τι θές πάλι άγγελέ μου, χρυσό μου παιδάκι, πες το στη μανούλα σου. Συγγνώμη καλέ μου φίλε και σεβαστέ αναγνώστη αλλά, για να έχει νόημα το τι συνέβη τη μέρα κείνη πρέπει να γράψω και κάποιες λέξεις όπως τις είπε ο μικρός και εγώ τις άκουσα από το φίλο μου το Θανάση .

Και επιστρέφω στην « στοργική» μάνα του μικρού.

-Τι θέλεις πάλι αγοράκι μου?

-Θέλω να χέσω.

-Χέσε αγόρι μου, χέσε φως μου, παιδάκι μου, στήριγμα της ζωής μου. Χέσε παιδί μου να ...ξεφουσκώσεις.

Και ο Εισαγγελέας, στη γυναίκα του. Πάμε πιο κει γιατί αυτός ο Βούβαλος θα μας βρωμίσει όλους .

-Βούβαλος είσαι και φαίνεσαι, παλιάνθρωπε που θα πεις Βούβαλο το παιδί μου, θα σου κάνω μήνυση στον Εισαγγελέα, έχω ξάδερφο δικηγόρο, τώρα θα πάω έξω στο λιμενικό και θα σου πάρω τα στοιχεία σου, θα δεις τι θα πάθεις. Και γυρίζοντας προς τον «βούβαλο», το παιδί της ήθελα να πω, χέσε αγόρι μου, θάλασσα πλατειά είναι εδώ.

Και ο μικρός: Χέζω..

Ο Εισαγγελέας που ως άνθρωπος είχε χάσει την ψυχραιμία του ολοκόκκινος ,της απαντά.

-Τι να χές μωρή φάλαινα και ιπποπόταμε αυτός ο βούβαλος, η θάλασσα είναι για μπάνιο όχι για αφοδεύσεις. Και γυρίζοντας πάλι προς τη γυναίκα του, πάμε πιο κει να μη μπλέξω σήμερα με τη φώκια.

Φώκια να πεις τη γυναίκα σου παλιάνθρωπε και όπου να πας εγώ θα σε βρω δεν με ξέρεις καλά εμένα και, θα δεις τι θα πάθεις.

Σιωπηλή όλη η παρέα απομακρύνθηκε από το μικρό βουβαλάκι και την ίαινα προστάτιδα μάνα του που για εκείνη το βουβάλι της ήταν Άγγελος!!

Και μετά από λίγο ο δικαστικός λειτουργός που ακόμη δεν του είχαν περάσει τα νεύρα του, λέει στην παρέα του.

Κοιτάζτε ένα χονδρό περίττωμα (αλλιώς το ονόμασε) σαν την κεφαλή του Βούβαλου επιπλέει δίπλα του. Και οι φίλοι του κοίταξαν το περίττωμα, έσκασαν στ γέλια και κοντά σε εκείνους αλλάζοντας διάθεση, γελούσε και ο Εισαγγελέας.

Τέλειωσε την ιστορία ο φίλος μου, τον ευχαρίστησα που μας έκανε, με την αφήγησή του, να γελάσουμε ύστερα όμως από λίγο πρόσεξα πως, σιωπηλός, σκούπιζε τα μάτια του. Συμμερίστηκα τη θέση του, προσπάθησα να αλλάξω ατμόσφαιρα αλλά εν μέρει το κατόρθωσα.

Αλλά να περιληπτικά η ιστορία του φίλου μου.

Με την εκπαιδευτικό σύζυγό του και την 14τράχρονη κόρη του ζούσε ευτυχισμένος στη Λαμία και διέμενε σε μια διώροφη ιδιόκτητη υπέροχη μονοκατοικία.

Καλό, πανέμορφο και έξυπνο το άτυχο κοριτσάκι του. Γυρίζοντας μια μέρα στο σπίτι, από το φροντιστήριο, μαζί με τη φίλη της κόρη του Νομάρχου, παρασύρθηκε από ένα αυτοκίνητο και έχασε τη ζωή του. Θρήνος κοπετός και οδυρμός σε γονείς, συγγενείς, συμμαθητές και φίλους για τον άγγελο που χάθηκε.

Σύσσωμη η Λαμία συνόδευσε στο κοιμητήριο τον άγγελο του φίλου μου και η δυστυχισμένη μάνα από εύχαρις άνθρωπος έπεσε σε βαθιά μελαγχολία. Η κυρία Παγώνα έκτοτε ήταν ένας άλλος άνθρωπος κλεισμένη στον εαυτό της αδυνατούσε να διδάξει στο σχολείο γι' αυτό και πρόωρα συνταξιοδοτήθηκε.

Αυτά είχα μάθει από φίλο μου, χωρίς ποτέ να ρωτήσω το Θανάση γιατί δεν ήθελα να του ανοίγω πληγές.

Στην Παγώνα έκανε δώρο στα Καμένα Βούρλα ένα πολυτελές διαμέρισμα για να βρίσκεται κοντά στη θάλασσα και ει δυνατόν να αποφεύγει κάθε μέρα τις επισκέψεις στην κόρη της.

Για το παιδί του ο Θανάσης αγοράζει ένα τσιμεντένιο «σπίτι» χαμηλοτάβανο διαστάσεων 4Χ4 ίσως και μικρότερο στο κοιμητήριο της ξηριώτισσας, για να «κοιμάται» χωρίς ενοχλήσεις.

Ανεβοκατέβαινε από Λαμία στα Καμένα Βούρλα ο Θανάσης Γαλώνης με την Παγώνα του και εκεί οικογενειακά γνωριστήκαμε με μια στη συνέχεια εκατέρωθεν εμπιστοσύνη που δύσκολα συναντάται.

Βαθύς ο πόνος του για την απώλεια της κόρης του και περισσότερο βαθύς στην καλή του Παγώνα εκείνη την άκακη κυρία που δύσκολα μίλαγε ,η καλοσύνη της όμως διάχυτη και ζωγραφισμένη βρισκόταν στο πρόσωπό της.

Ο Θανάσης παρά την οικονομική του άνεση και σε πολυτελείς χώρους διαμονή του το πέτρινο σπίτι της κόρης του συνεχώς σκεπτόταν και εκεί, δυστυχώς, πριν λίγα χρόνια, τον συνοδέψαμε.

Η Παγώνα του μετά τη «φυγή» της κόρης τους για το Θανάση της ζούσε και μαζί του έμεινε στο ευρύχωρο σπίτι τους. Τον αγαπούσε και προσευχόταν να τον προστατεύει ο Θεός. Αλλά όταν εκείνος με μια ανακοπή καρδιάς έτρεξε να συναντήσει την κόρη του σε λίγο καιρό, τον ακολούθησε και η Παγώνα του.

Σήμερα κοιμούνται και οι τρεις τους στα μονά τους περίεργα σε σχήμα ξυλοκρέβατα μέσα στο διαστάσεων 4Χ4μ2 χαμηλοτάβανο τσιμεντένιο παλατάκι τους που βρίσκεται στο κοιμητήριο της ξηριώτισσας, στην πόλη της Λαμίας.

Αναχωρώντας για το ατέλειωτο ψυχικό τους ταξίδι άφησαν πίσω τους σε συγγενικά τους καλοκάγαθα και πονεμένα, για το χαμό τους, πιστεύω πρόσωπα όλα τους τα υπάρχοντα και, μαζί με εκείνα τα υπέροχα σπίτια τους άφησαν και ένα πολυτελές αυτοκίνητο που εκείνος ο δυστυχής πρόλαβε να το χαρεί λιγότερο από δυο μήνες. Και πλέον αυτών των αγαθών δώρισαν στους αγαπημένους τους κληρονόμους και τα « φορτωμένα» τραπεζικά τους βιβλιάρια .

Φίλε Θανάση, καλή και αγαπημένη μας Παγώνα, εγώ και η Φωτούλα δεν σας έχουμε ξεχάσει και κάθε τόσο εσάς σκεπτόμαστε γιατί Παγωνίτσα μας χρυσή, δεν είναι δυνατόν να ξεχαστούν η άδολη αγάπη σας και η υπέρμετρος καλοσύνη σας.

Να και σήμερα θυμήθηκα εκείνη την ιστορία που -τότε- μου είπε ο Θανάσης σου και ύστερα από το αρχικό του γέλιο μελαγχόλησε και αυτή η σκηνή σας έφερε και τους δυο ολοζώντανους μπροστά μου και είπα έστω και αργοπορημένα να γράψω δυο λόγια για το φίλο μου και για σένα καλή μας Παγώνα και στο τέλος αυτής μου της γραφής να κλείσω με το :

ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΑΣ , Η ΜΝΗΜΗ.

Σημείωση: Την 23 Αυγούστου δημοσιεύτηκε στον «ΤΑΧΥΔΡΌΜΟ»